

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- 1) Unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että valituslautakunta sovelsi perustellusti unionin yleisen tuomioistuimen aikaisemmissa HELLIM ja XΑΑΛΛΟΥΜΙ ja HALLOUMI-tuomioissa tekemiä toteamuksia käsiteltävään asiaan. Kyseiset asiat eivät koskeneet tarkastusmerkkejä vaan erityyppisiä merkkejä, nimittäin yhteisömerkkejä ja tavanomaisia EU-tavaramerkkejä. Tällaisten merkkin keskeisenä tehtävänä on toimia tavaroiden kaupallisen alkuperän merkintänä (silloin kun kyse on yhteisömerkeistä, suurin osa kauppiaista on sidoksissa toisiinsa yhteenliittymän jäsenyyden kautta). Sen sijaan tarkastusmerkkin keskeisenä tehtävänä ei ole alkuperän merkitseminen vaan tavaraluokan erottaminen, eli sellaisten tavaroiden erottaminen, joiden osalta on varmennettu, että ne ovat tosiasiaassa HALLOUMI-tarkastusmerkin käyttömääräysten mukaisia ja kyseisille tavaroille on annettu lupa niiden valmistamiseen HALLOUMI-tarkastusmerkin käyttömääräysten mukaisesti. Lisäksi aikaisemmissa yleisen tuomioistuimen tuomioissa oli eri kohdeyleisö kuin nyt käsiteltävässä asiassa.
- 2) Unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että aikaisemmalta kansalliselta merkiltä – joka on tässä tapauksessa kansallinen tarkastusmerkki – puuttui kokonaan erottamiskyky sen erottaessa sellaiset tavarat, jotka on varmennettu, sellaisista tavaroista, joita ei ole varmennettu, ja että se katsoi virheellisesti, että merkki oli kuvaileva; unionin yleinen tuomioistuin heikensi virheellisesti kansallisen merkin kansallista suojaa ja kyseenalaisti virheellisesti kyseisen merkin pätevyyden EUIPO:n väitemenettelyssä.
- 3) Unionin yleinen tuomioistuin teki virheen verratessaan merkkejä ja arvioidessaan sekaannusvaaraa. Se lähestyi virheellisesti näitä kysymyksiä ikään kuin aikaisempi merkki olisi ollut alkuperää merkitsevä tavaramerkki eikä tarkastusmerkki. Se ei katsonut aikaisemmalla merkillä olevan erottamiskykyä tarkastusmerkinä, toisin sanoen sen erottaessa tavarat, jotka tosiasiaassa olivat tarkastusmerkin vaatimusten mukaisia ja joiden tuottajat olivat saaneet luvan tarkastusmerkin haltijalta. Se ei ottanut siten huomioon sitä tapaa, jolla tarkastusmerkkiä tyypillisesti käytetään (toisin sanoen poikkeuksetta erottavan nimen, tavaramerkin tai logon kanssa). Se ei myöskään ottanut huomioon riidanalaisen EU-tavaramerkin tarkoitusta ja merkitystä, erityisesti jättäessään tutkimatta, oliko osalla HALLOUMI itsenäinen erottamiskyky myöhemmässä merkissä merkinä, joka osoittaa tosiseikkojen vastaisesti, että riidanalaisen EU-tavaramerkin kattamat tavarat ovat varmennettuja.
- 4) Unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon kansallisia säännöksiä ja oikeuskäytäntöä kansallisten tarkastusmerkkien ulottuvuuden ja vaikutuksen osalta. Jäsenvaltioiden tarkastusmerkkejä koskevan lainsäädännön edellytyksiä ja yksityiskohtaisia sääntöjä ei ollut yhdenmukaistettu tavaramerkkidirektiiveillä 89/104⁽¹⁾ ja 2008/95⁽²⁾ mutta EU-tavaramerkkiasetuksessa säädetään, että sellaiset kansalliset merkit voivat muodostaa perustan aikaisemmille oikeuksille, jotka estävät EU-tavaramerkkien rekisteröinnin. Tällaiset oikeudet on tutkittava kansallisen oikeuskäytännön ja kansallisten säännösten valossa analogisesti EU-tavaramerkkiasetuksen 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen erilaisten kansallisten oikeuksien (joita ei siis ole yhdenmukaistettu ja jotka vaihtelevat suuresti niiden luonteen, ulottuvuuden ja vaikutuksen puolesta jäsenvaltiosta toiseen) kanssa.

(¹) Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annettu neuvoston direktiivi 89/104/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 1)

(²) Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 22.10.2008 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/95/EY (EYVL 2008, L 299, s. 25).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Amtsgericht Erding (Saksa) on esittänyt 10.12.2018 – U.B. ja T.V. v. Eurowings GmbH

(Asia C-776/18)

(2019/C 82/13)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Amtsgericht Erding

Pääasian asianosaiset

Kantajat: U.B. ja T.V.

Vastaaja: Eurowings GmbH

Ennakkoratkaisukysymys

Onko asetuksen (EY) N:o 261/2004⁽¹⁾ 5 artiklassa tarkoitettussa lennon peruuttamistapauksessa katsottava, että kyseessä on sellaisen uudelleenreitityksen tarjoaminen, jonka mukaan lentomatkustaja saapuisi määräpaikkaan enintään kaksi tuntia aikataulun mukaista saapumisaikaa myöhemmin, myös silloin, kun korvaava kuljetus suoritetaan muulle kuin varausvahvistuksessa mainitulle lentoasemalle, kun tämä lentoasema sijaitsee samalla alueella?

⁽¹⁾ Matkustajille heidän lennolle pääsynsä epäämisen sekä lentojen peruuttamisen tai pitkäaikaisen viivästymisen johdosta annettavaa korvausta ja apua koskevista yhteisistä säännöistä sekä asetuksen (ETY) N:o 295/91 kumoamisesta 11.2.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 261/2004 (EUVL 2004, L 46, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Conseil supérieur de la Sécurité sociale (Luxemburg) on esittänyt 19.12.2018 – EU v. Caisse pour l'avenir des enfants

(Asia C-801/18)

(2019/C 82/14)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Pääasian asianosaiset

Valittaja: EU

Vastapuoli: Caisse pour l'avenir des enfants

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko jäsenvaltion toimivaltaisten sosiaaliturvaviranomaisten (nyt käsiteltävässä tapauksessa Caisse pour l'avenir des enfants – Luxemburg) SEUT 45 artiklaan, Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella 29.4.2004 annettuun direktiiviin 2004/38/EY⁽¹⁾ ja sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EY) N:o 883/2004,⁽²⁾ ja etenkin sen 4 artiklaan, perustuvien yhteisön oikeuden mukaisten velvoitteidensa mukaisesti maksettava perhe-etuuksia toisen jäsenvaltion kansalaiselle, kun mainitut toimivaltaiset viranomaiset katsovat samojen kyseisten avustusten myöntämisedellytysten täyttyessä ensin mainitun jäsenvaltion (Luxemburg) ja kolmannen maan (Brasilia) välillä tehdyn kahdenvälisen kansainvälisen sopimuksen johdosta, että niiden oman maan kansalaisilla ja asukkailla on oikeus saada perhe-etuuksia?
- 2) Jos edelliseen kysymykseen vastataan myöntävästi ja siinä tapauksessa, että edellä mainitussa oikeuskäytännössä GOTTARDO⁽³⁾ vahvistettu periaate ulotetaan koskemaan perhe-etuuksia, voisiko sosiaaliturvan ja erityisesti perhe-etuuksien alalla toimivaltainen viranomainen – nyt käsiteltävässä tapauksessa Caisse pour l'avenir des enfants, Luxemburgin suurherttuakunnan perhe-etuuksista vastaava valtion laitos – vedota objektiiviseen perusteluun sellaisten seikkojen perusteella, jotka liittyvät asianomaiselle hallinnolle aiheutuviin erittäin raskaisiin taloudellisiin ja hallinnollisiin rasitteisiin, oikeuttaakseen erilaisen kohtelun (kyseessä olevan kahdenvälisen sopimuksen) sopimusosapuolina olevien valtioiden kansalaisten ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden kansalaisten välillä?

⁽¹⁾ Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/38/EY / EUVL 2004, L 158, s. 77).

⁽²⁾ EUVL 2004, L 166, s. 1.

⁽³⁾ Tuomio 15.1.2002, Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16).